

Fr Joaquin Cabot

Olot 27 Novembre 1897

Estimat amic, en la exposició de
senyoretas que s'obrirá un d, aquest
dia a' ca'n Pavés hi haurá tres
quadros de tres dignebles meyor

No es que valguin gaire, pero si
voste per estar se'n ocupava en
La Veu de Catalunya li agrairia
que cités lo nom d'ellas.

La anomenan Francisca Basols y
surdeca la una, la que hi té un arbre
de tardor, Josephe Moliner l'altra,
y Mari Oriol y Planella la
mes petita, que té dotze anys, es
fille de Barcelona, pero los pares
viuen a Olot. Aquesta promet
molt. No hi faran mes paper que
las altres, perquè aquí, ayó de prin-
tar las noyas encara está al
límit, pero sempre demostren be-
na voluntat, y ademés comé
que no sic Barcelona sola, sino

que fassí atmosfera d'art, i no que els
dems pobles també hi ajudin.

De me ~~parat~~ comensin las vetlladas
artísticas musicals y literarias en lo meu
taller, hon puja una miera que ha de do-
nar molt mal rator al castellanisme
^{d'aquesta vila}
Ja s'enten per tot arreu las dos cançons
premiadas aquest istiu y en lo taller las
ensenyem a tots. L'entusiasme va crei-
xent creixent, y dintre un any s'hi
conceixerá molt. Aquests que pujau co-
mençaran d'escombrar la podridura.

Mebi una felicitació per la valenta no-
cia al Orfeo Catala, insertada en la
Nouaixença.

Disposi de son ver amic

Josep Berge

J. D. Vaquerin Cabot y Novira

Olot 12. Janer 1898.

Petruet amich; li dono mil mercès per lo
referent à las noyas que pintan aci, que es-
tan mes contentas que unas pargues, y las cor-
respondente familiar molt estamufadas.

Això ho contribuït à que s'povin à estu-
diar ab mes empenya q' s'preparin per al-
tra exposició, evidentne d'altres que tambe
s'ficavan en la colla.

No se li encara votte te notícia del fa-
mós cop de Salpastre, donat à h. Oloti
pel mes famós encara, paroco d. Olot. ~~At~~
Ab la fulla adjunta podrà enterarsen.

Això no es la inquisició, ni el feudalisme
brictal, ni la tirania mes incopor-
table; es quelcom nou, una peste nova,
vabiosa, desconeguda. Es un home aquest
que no viu sino per unas monjas tontas,
que ha instalat à Olot, ab gran perjudici
de tote la vila, es insuportable, ha quedat
sense cap amich, y nosaltres que salva-
vam la religió y la patria, lo poech de

de bo que verita, lo foc sagrat que mes
tot he de promoure i gran incendi, son
condemnats per ell, com a desmoralisa-
dors de la vila y la comarca.

Aquells articles del ball del gambeto, de
la funció del Morn, del Ball de Sant Tri-
dro a Sant Privat, del Plorer del Triay,
totes les fests populars y tradicionals
que jo he publicat, y tots los demes con-
pinyes tambe, tots aquest article, per ell
son desmoralisadors, y la conducta del
Oloti indigna y detestable.

No he mort ni la agrupació catala-
nista d' Olot, encara viu, y ab mes ener-
gia que avans, pero esperem que las co-
sas s' esbravin, que la rabia li passi a
ni aquest fago, que la reacció s' obri pas,
que s' vegi en grans apuros, dels quals
ningu s' treurá sino nosaltres. fins
condemna les reunions del meu taller,
ab la excusa de que son mundana, pero
hi venen capellans a saborejar la muni-
ca, y ls quadros, y cap d' ells hi he

viu't res indacoró, ni ho veurà maz.

Hi ve lo millor de la vila per ohn las poeies
y dicuntor, y això 'l pòra al nou Torque-
mada, com un dimoni, perquè ell voldria
que tot lo dia se sent s. estigués en la
iglesia.

Veurem lo que succehirá. No puch conti-
nuar perquè la rabia m, encén.

Sempre ton ver amic

Joseph Berge

J. J. Joaquim Cabot y Novira

Olot 16 Desembre 1898.

Estimat amic; també aquest any acudeixen
à la exposició de ca'n Paré's dos deixebles meus,
la Maria Oriol, al un peñís de tander, y Josepa
Pouyar al un quadret de figures y peñís.
No son gaire estudiats, per què rebren molt tant
les invitacions y'ls mal manca temps.

Li Voste ja cap revista no se'n ha cregut d'a-
questa magnada. gu. i. ho menen al apicó.

Temps ha que volia enviarli un tomet de quen-
tor, tots originals meus, però ara m'he trobat que
no amiban a fer lo pes, per publicar un Mi-
brot: no son sino deu ó dotze.

A, acabo dos que son mes Marchés y quan es-
tigan llestos, veurim l'efecte. Llavors pot ser
los enviaré perquè'ls Hegeixi y'm diga si po-
den anar o no, y si'ls trobarà per l'amor de Deu
un editor com la Neu de Catalunya, que perdent-
hi diners se vulga encargar del mot.

Aquests dimonis de militars, mes valents que les
gallinas, nos tenen amohinats, y no ns deixan par-
lar. És una vergonya lo que passa ab l'Olot,

que 'l coronel del regiment que hi ha aci t,
ha de fer llegir abans de publicar-se als enemichs,
mes acenims del catalanisme. ¿i ells li diuen
que passi, pot passar, y sino no.

¡Llump de Deu! que això no s'acabi,
finch algunes apuntacions y notes noves,
però no n'envio cap, perquè no vull fer
gastos inútils y tampoch se vendrien.

Dei posi sempre de son ver amic

Joan B. Berge

